

Lovas István: Régi ÁVÓ, mai SZDSZ

2018 június 30. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

• [0](#)

5

Átlag: 5 (1 szavazat)

Mérték

Vásárhelyit – aki Mindszentyt szánalmas féregnek nevezte – ismét h?snek mutatták be.

A valódi Vásárhelyi Miklós – ahogyan kortársai emlékeznek rá

Az Occhi della Guerra január végén ötrészes riportban „számolt be” magyarországi tapasztalatairól Luca Steinmann fiatal olaszországi újságíró /aki pályája során együttm?ködött a német médiával, beleértve a német közszolgálatot/.

A sorozat záró cikke „f?h?sének”, Vásárhelyi Júliának a bemutatásával kezd?dik, aki Orbán Viktor egyik „legállhatatosabb” kihívója. /Amit eddig nem tudtunk./

Vásárhelyi azt állítja, hogy „hazaárulót” csinálnak bel?le, amiért nyilatkozik az olasz portálnak.

Természetesen nem csináltak bel?le. Viszont e lap hozzáteszi, ? Vásárhelyi Miklósnak a lánya. Azé a 2001-ben elhunyt Vásárhelyi Miklósé, aki „az 1956-os magyar antikommunista ellenállás történelmi alakja” („...figura storica della resistenza anti-comunista ungherese del 1956...”). / [OCCHI DELLA GUERRA](#) /

Arra gondoltam, ha ezt az embert, aki „szánalmas féregnek” nevezte a rákosista Szabad Népből az ÁVÓ-n megkínzott Mindszenty hercegprímást, h?ssé lehet avatni, akkor kötelességem bemutatni ?t úgy, ahogyan az egykori tanúk vallottak róla. Arról a Vásárhelyi Miklósról van szó, aki 1990 után a magyarországi Soros Alapítványt vezette, mely a legkártékonyabb hatást fejtette ki a magyar társadalmi fejl?dés alakulására.

Vásárhelyir?l tudni kell (és ez a csatolt anyagban is olvasható), hogy Mussolini fasiszta mozgalmának tagja volt. Amihez hozzá kell tenni: akkor lépett le onnan, amikor Olaszországban német nyomásra meghozták a zsidótörvényeket. Az elvember ezután lett kommunista. Majd liberális demokrata.

Következik tehát a Demokrata 1997-ben megjelent két számából vett cikk. Amikor még nem volt internet.

Megjegyzés: az írásban szerepl? Kende Péter szociológus Vásárhelyi egykori kollégája volt a Szabad Népnél. 1956-ban disszidált és Párizsban élt évtizedeken át.

* * *

SOROS MAGYARORSZÁGI HELYTARTÓJA: VÁSÁRHELYI MIKLÓS

Lovas István

Kevés dolog rázta meg annyira a Soros-birodalmat és Soros itteni alapítványának f? embereit annyira, mint az amerikai üzleti körök rendkívül befolyásos, két hetente kiadott folyóirata, a Forbes magazin április 7-i keltezéssel március 24-én megjelent cikke, amelyet az Új Magyarország a tengerentúli megjelenés napján ismertetett.^[1] A megjelenést követ?en Soros szóviv?je közölte, “fontolgatják” a pert. A helyi Soros alapítvány vezet?i azonnal széls?jobboldalinak nevezték a Forbes magazint és csodálkozásuknak adtak hangot, miként süllyedhetett a “Magyar Fórum” szintjére. Majd döbbszent csönd következett. Néhány héttel kés?bb levéláradat érkezett a Forbeshoz, amelyben szerz?ik tiltakoztak a “rágalmak” és hamis beállítások ellen. A fajsúlyosabb amerikai lapok – ellentétben az itteni szokásokkal – minden megjelenésre érdemesnek tartott levél írójával felveszik a kapcsolatot, nehogy álnéven beküldött levelet közöljenek. Miután a Forbesnak küldött leveleket gyanúsak találta, nem kisebb zemély, mint Jim Michaels, a Forbes f?szerkeszt?je vette fel a kapcsolatot a levélírókkal. Alkut ajánlott nekik: szívesen közli levelüket, amennyiben azt is hozzáteszik, mennyi pénzt kaptak ill. kapnak Sorostól ill. a Soros alapítványtól. A beszélgetés után már egyetlen levélíró sem ragaszkodott ahhoz, hogy hozzászólása megjelenjen. És, valamilyen oknál fogva, Soros azóta sem perli a 765 ezer példányszámban megjelen? Forbes magazint.

Magyarországon viszont per lett a Forbes-cikkb?l. Csak éppen nem Vásárhelyi Miklós, Dornbach Alajos, vagy Litván György perelt, hanem az utóbbit perelte Schmidt Mária történész, amiért Litván a Forbes újságírójának az Egyesült Államokban is jól ismert kutatót “széls?jobboldalinak” nevezte.

Az SZDSZ-t?l megszokott jel?kön kívül természetesen s?r?n elhangzott a vád: a Forbes állításai nem a tényeken

alapulnak. Lapunk most ennek ment utána – pontosabban egy személy, Vásárhelyi Miklós esetében, aki Soros legfőbb embere Magyarországon. Vagyis, megvizsgáltuk azon dokumentumok egy részét, amelyekre a Forbes kutatói támaszkodhattak. Meglehetősen természetesen, hogy a kutatás során felbukkantak olyan Vásárhelyi-anyagok is, amelyek elkerülték Forbesék figyelmét.

Az alábbi dokumentum szemelvény meglehetősen egyoldalú. Ugyanis Vásárhelyit nem az előnyös oldaláról mutatja be. Aki kiegyensúlyozottabb képet óhajt kialakítani, hangoljon a közszolgálati adásokra és olvassa a liberális lapokat. Ott a kedvező oldalt kapja. Ami pedig azt a vádat illeti, hogy miért kell valaki múltjával foglalkozni: Nos Farkasházy Tivadar (Co-Nexus Hócipó, Charta-szóvivő, Soros-pénzen szárszói találkozót rendező, amúgy, természetesen, pártsemleges közszolgálati és Népszabadság-szerző, akár Aczél Endre, a volt pártlap másik szabályos sajtóterroristája) június 17-én az MTV Napkelte című sorában ki tudja hány századik alkalommal említette Torgyán József múltját. Márpedig a múlt emlegetése nem korlátozódhat azokra, akiket a szabályos sajtóterroristák nem szeretnek.

Ugyanakkor, hogy elejét vegyünk a “félreértelmezés” vádjának, hangsúlyozzuk, a sajtóterroristák módszerénél tisztességesebben, az alábbiakban magát Vásárhelyit szólaltatjuk meg. Ismerve azonban az SZDSZ/Soros-féle szellemiséget, mindez nyilván nem akadályozza majd meg Vásárhelyi támogatóinak körét, hogy a Postabank vagy a Vico által fenntartott lapjaikban magukat a Vásárhelyi-írásokat is rágalmaknak, sőt, sajátos módon szélsőjobboldali rágalmaknak nevezzék. Mint vélhetően Várkonyi Tibor, a rossz, de pénzes ügyek lelkes szószólója, a szabályos sajtóterrorista akinek múltjának feldolgozása hetilapunkban nem fog sokat várni magára. Akár Kende Péter sajtóterroristáié sem. A Szabad Nép e régi, szabályos sajtóterroristái netán csak azt felejtik el majd közölni olvasóikkal, hogy a hetilapunkban megjelent “rágalmak” szerzőjét Vásárhelyinek hívják és, hogy az alábbi idézetek pontosan hol és mikor jelentek meg. Ezek az urak ugyanis nem szeretik az ellenőrzést és azt, ha az érdeklődők a forrásnak utánanézhettek.

* * * * *

Legelőször is, ismerkedjünk meg röviden Vásárhelyi pályájával. Forrásunk maga Vásárhelyi Miklós, aki Tóbiás Áron kérdéseire válaszol. A beszélgetés kötet formájában a Szabad Tér kiadónál jelent meg 1989-ben. Kezdjük a fiatal Vásárhelyivel és lelkes, fasiszta indulásával:

“Egyre radikálisabban gondolkodtam, de hogy merre forduljak, azt még nem tudtam. A neveltetésem meg a környezet miatt, amelybe beleszülettem, s amelyben felnőttem, végül is jobbra fordultam, s az érettségi után ezért tértem vissza két évre Olaszországba. Rómában a politikatudományi karon tanultam: úgy gondoltam ugyanis, hogy az olasz fasiszmus mutat kiutat az akkor idők igazságtalan társadalmából. Ezzel kapcsolatban azt hiszem, nem érdektelen, hogy annak idején még a liberális magyar sajtó nagy része is elismeréssel emlegette a fasiszta rendszer nagy eredményeit, és Mussoliniban a rend helyreállítóját ünnepelte.

– *Pontosan mikorra esik az olaszországi tartózkodásod?*

– 1936-ra és 37-re. A kar dékánja Alberto De’Stefani, korábbi pénzügyminiszter volt. Costamagnánál a fasiszma történetét és elméletet tanultam, Amorosónál, Pareto követőjénél politikai gazdaságtant, Gioacchino Volpénál pedig történelmet.”

A kötet 18-ik oldalán azt olvashatjuk, hogy Vásárhelyi – aki az egyik szélsőségben már kiábrándult és Magyarországra érkezett – kommunista lett. Erről így beszél:

“Az ország, a közvélemény jobbra tolódott, a baloldal elszigetelődött; közben a mi értelmiségi csoportunk egyre radikalizálódott, s az év végére érzelmeinkben, kultúránkban és képzettségünket tekintve is marxisták voltunk már. 1939-ben aztán beléptünk a kommunista pártba.”

Vásárhelyi ezután már pártfeladatokat teljesít. Ha a párt azt parancsolta, szimuláljon és adja el magát annak, ami nem az, Vásárhelyi zokszó nélkül megtette. A 20-ik oldalon található szöveget idézzük:

“Egyúttal sok kommunista, köztük én is, azt az utasítást kapta, hogy lépjen be a szociáldemokrata pártba, és kerüljön lehetőleg felelős pozícióba, de továbbra is a kommunista párt vezetőségének utasításait kövesse. Én például 1939-1944-ig az SZDP tagja voltam, és két éven át titkárkodtam az óbudai ifjúsági szervezetben...”

A 36-ik oldalon álló szöveg tanúsága szerint:

“...1945 tavaszától kezdve a Szabad Nép, a pártlap munkatársa voltam (később a szerkesztőbizottságnak is tagja lettem), s ily módon naponta találkoztam Révaival, a politikai bizottság ideológiai agitációs és propaganda ügyekben illetékes tagjával. Nézeteink ismeretében elmondhatom, hogy '45-ben és részben '46-ban a pártnak az volt a stratégiája, hogy hosszú ideig tartó demokratikus küzdelemre kell berendezkednünk, s ennek során kell majd magunkhoz vonzanunk a magyar lakosság többségét. Ezért is szántak olyan fontos szerepet a lapunknak, s ezért töltött Révai egész napokat a szerkesztőségben írással, vezércikkírással és a mi irányításunkkal. Ebben az időszakban azt gondoltuk, hogy a legfontosabb a propaganda, hiszen ennek nyerhetjük meg az embereket, ennek révén győzhetjük meg őket arról, hogy a nép pártja vagyunk, s hogy tevékenységünk a nemzet javát szolgálja.”

A kommunisták azonban rájöttek, nem kell hosszú ideig tartó demokratikus küzdelmet folytatniuk. Ugyancsak a 36-ik oldalon olvasható:

“A fordulat már '46 vége felé bekövetkezett, ekkor ugyanis a magyar Kommunista Párt arra a meggyőződésre jutott, hogy demokratikus módszerekkel sohasem lesz képes hatalomra jutni, sem olyan baloldali többséget létrehozni, amelyet ellenőrzése alatt tarthat.”

Vásárhelyi fontosságát a vezetők szemében jól jellemzi az a kis epizód, amelyet Kovács Béla, a Kisgazdapárt főtájtárának a Szovjetunióba hurcolásának (47 február) “hírkezeléséről” említ:

“Gondolkodtam egy darabig, aztán – jóllehet, 11 óra is elmúlt már – felhívtam Rákosit...”

Kapcsolatára Rákosival visszatér:

“Én egy ideig egyik kedvence voltam, mert több nyelven is beszéltem, és gyakran megesett, hogy ha visszatértem külföldről, értem küldetett és megkérdezte, hogy milyen volt.”

A 69-ik oldalon található szöveg azt mutatja, Vásárhelyi nem csak a magyar, de a szovjet elvtársak szemében is tökéletesen megbízható volt:

“Akkoriban egy angol-orosz nyelvű propagandalap főszerkesztője voltam...”

Ez 1953-ban volt, 1989-ben Vásárhelyi, 1984 óta a liberális kapitalista Soros első embere Magyarországon, még mindig nem ábrándult ki a “szocializmusból”:

“Azt mondanám tehát, hogy nem adtam fel a reményt, hogy felépíthető olyan szocialista társadalom, amely minden téren különbözik a sztálini időkből létrejött szocializmustól, de különbözik a legfejlettebb nyugati demokratikus rendszerektől is.”

Most pedig vizsgáljuk meg, mit jelentett a gyakorlatban a Szabad Nép vezető publicistájának lenni.

49 évvel ezelőtt, 1948 júniusában az ország Pócspetri nevétől volt hangos. Egy kis katolikus faluban államosítottak egy iskolát. Az egyik provokatív rendrakció során az egyik intézkedő rendőr véletlenül agyonlőtte magát, mire az ÁVÓ végigverte a lakosságot úgy, hogy többen behaltak a sérüléseikbe, majd egy olyan ártatlan embert végeztek ki 72 óra múltán, aki a helyszínen sem volt, amikor eldőrdült a fegyver.

Vásárhelyi Miklós június 6-án “helyszíni riportban” számol be, mi történt. Riportja címe: Vér tapad a fekete reakció kezéhez: A pócspetri plébános által felizgatott ömeg tüntetésén egy volt horthysta zászlós meggyilkolta Takács Gábor rendőrt. A cikk néhány alcíme: A plébános uszít, sikkaszt, feketézik;

Litánia, amely gyilkossággal végződik; Menekülés a felelősségrevonás elől. Vásárhelyi így ajánlja az ÁVÓ és a “bírósg” kezébe a “bűnösöket”:

“Felelniök kell bűneikért és a büntetésnek példamutatónak kell lennie. Mindenkinek lakolnia kell, aki részt vett a gyilkos tüntetésben, de elsősorban a horthysta gyilkosnak, az uszító plébánosnak és azoknak a felbújtóknak, akik felsőbb ösztönzésre a kereszténység védelmének hamis ürügye alatt pusztulásba, vérbe és gyalázatba próbálják sodorni a felemelkedő magyar parasztságot.”

A helyszínről tudósító riporter azután Pócspetriért felelni kell! címmel június 10-én írt vezércikket a Szabad Nép címoldalán. Vásárhelyi ott is vért követelt:

“A pócspetri véres zendülés nyílt leleplezése az egyház palástja mögé bújó reakció politikai szándékainak.... Pócspetri most nyersen és brutálisan megmutatta, hogy ezzel szemben mire törekszik a fekete reakció: az összes ellenforradalmi erő egyesítésére, a volt horthysta tisztek, a népnúzó malmos, a nem igazolt tisztviselők szövetségének vezetésére, a régi rendszer visszaállítására...Pócspetrin átmenetileg megvalósult Esztergom akarata...Így vezet az út Esztergomból a megyei értekezleten át Pócspetribe – és onnan a statáriális tárgyalásra...”

Vásárhelyi vért követel:

“A magyar nép elégtételt követel a példátlan provokációért: szigorú ítéletet elsősorban a felbujtóra és a gyilkosra, de a félrevezetett bűnösöknek is bűnhődniök kell...aki megpróbálja felborítani országunk békéjét, rendjét, nyugodt építőmunkáját, annak lakolnia kell.”

Vásárhelyi cikkeiből úgy tűnik, a katolikus egyház egyik kitüntetett célpontja. Június 23-i cikkében az esztergomi Érseki Tanítóképző Intézet tanárai és diákjai kerültek ávós kézre. Az SZDSZ mérvadó embere, a Soros alapítvány vezetője ezt írta a megkínzottak “vallomásáról”:

“Mint a vádlottak vallomásaiból egyöntetűen kiderül, az intézetben botbüntetés és a testi fenyegetés minden fajtája járta. A fiókokban Hitler, Göring, Imrédy, a magyar nép hőhérainak arcképét őrizték. A könyvtár polcait a Szignál, Magyarság, Magyar Futár és egyéb fasiszta szennyiratok sorozatai borították, de a modern magyar külföldi (sic!) irodalom klasszikusaiból még mutatóba sem akadt egy-egy példány...nem tanítókat neveltek, hanem janicsárokat.”

“Szentey prefektus és társai elvették (sic!) méltó büntetésüket lélekrontó, nemzetellenes munkájukért...” **(A “nemzet” a “nemzetellenes” itt nyilván olyan perverz értelemben áll, mint amikor Tamás Gáspár Miklós, SZDSZ-es filozófus az SZDSZ-ről, mint Magyarország legnemzetibb pártjáról beszél. De folytassuk!)**

“Az Esztergomi Érseki Tanítóképző falai között a Horthy-katonaság, a gyűlölet, ostobaság, néparulás szelleme uralkodott.”

Július 10-én ismét terjedelmes Vásárhelyi vezércikk a Szabad Nép címoldalán. Téma: “A mindszenzizmus csődjé”. A cikk jellemzésére álljon itt a befejező mondat utolsó része:

“...a magyar nép pedig újra meggyőződhetett arról, hogy Esztergom politikáját a nemzet érdekeivel szembenálló gyűlöletes szempontok irányítják.”

Hat nappal később Vásárhelyi Mindszentyék horthysta rádiópropagandája címen üdvözölte azt, hogy a kommunista rezsim beszüntette a római katolikus rádióközvetítéseket. Hogy ki a felelős érte?

“De a való tények ismeretében a magyar katolikusok ebben az esetben is meggyőződtek róla, hogy a történelemért teljes mértékben Mindszentyéket illeti a felelősség, akik a vallás szempontjait alárendelik reakciós kalandorpolitikájuknak.”

Júliusban a kommunista rendszer "veszedelmes összeesküvést" leplezett le a földművelésügyi minisztériumban. Mint ahogyan napjainkban Akar László pénzügyminisztériumi államtitkár vádolja a jobboldali ellenzékkel a Postabank elleni összeesküvéssel (a bizonyítékok természetesen nem fognak elkerülni), Akar akkori elvtársai is igen ébereknek bizonyultak és rendre lerántották a leplet. Mint Vásárhelyi írta a Szabad Nép '48. július 27-i száma címlapjának ötnyolcadát betöltő vezércikkében: a reakciós erő összeesküvése miatt "a népi demokrácia biztonsága érdekében az államvédelmi szervek erősítésére, a nép, a munkásosztály, a Párt állandó éberségére és harci készenlétére van szükség.

"A földművelésügyi minisztériumban most leplezett bűnszövetkezet nem elszigetelt kísérlet, hivatali titkos társaságok különálló szervezkedése, hanem nyúlványa annak az összeesküvésnek, amelyet külföldi biztatásra, Nagy Ferencnél Mindszentyig szerveznek a demokrácia ellenségei a régi rend visszaállítására..."

A vezércikkben, amelyben ott szerepel Kovács Béla, a "kulákság képviselője", Nagy Ferenc "rosszlelkű Parasztszövetsége", az Actio Catholica, a szegényparasztok lovai (melyeket a burzsoáz reakció akar meglovagolni), a horthysta fasiszták, a feudális klerikális reakciók, a népi filléreiben élvezetet hajhászók, feketéztek, a kasszarabló kalandorpolitikusok, a szabotőrök, kémek és hazaárulók. Egy szóval: a "szélszjobb". Amely ellen az SZDSZ ma is derekasan folytatja küzdelmét. Azzal a különbséggel, hogy az ellenségnek akkor, tegyük hozzá sietve, Bauerék és Petőék nyújtottak feledhetetlen kezelést az Andrássy út 60-ban, míg a mai ellenséget gazdasági intézkedésekkel igyekeznek minél inkább kiszorítani, elhallgattatni vagy, átvitt értelemben, megsemmisíteni, mint például munkahelyi elbocsátásokkal, az állami szervek finanszírozás politikájával, vagy, egyszerre, olyan kultúrpolitikával, mint amelyet Váradi Júlia sajtóterrorista folytatott napi fél millióért a televízióban.

Szeptember 15-én ismét a szokott méretű Vásárhelyi vezércikk A felelősségrevonás címen. Mint írásából kiderül, nyolcvannégy földművelésügyi minisztériumi tisztviselőt állítottak "bírószék" elé. A vádak rendkívül súlyosak. De még a kevésbé súlyosak is nagyon súlyosak:

"A buta és nyomorult jobbágy volt az a paraszttideáljuk. Miközben a munkásosztály, vasárnapjait és szabadidejét feláldozva, hétről-hétre iskolaépítésre indult a faluba, a Pártonkívüliek Blokkja az állam pénzén a Szerelem, jegyesség, házasság című szennyírral és más ehhez hasonló, ponyvairóval árasztotta el a magyar falut."

"A legsúlyosabb büntetés vár azokra, akik a szervezkedés élén állottak, de felelnie kell mindenkinek, aki bármilyen módon, akár csak hanyagságával, elnézéssel, megokolatlan gyanútlanossággal segítségére volt az összeesküvésnek... A bíróság elé rendelt bűnösök lakolni fognak, de a felelősségrevonásban osztozniuk kell azoknak is, akik nem voltak benn az összeesküvésben..." Fokozott éberségre és kíméletlen harcra van szükség a demokrácia ellenségeivel szemben. Az államapparátusban dolgozó elvtársainkra döntő felelősség hárul ebben a harcban. Oroszlánrészt kell vállalniuk benne és így kell megbizonyítaniuk, hogy méltók a dolgozók pártjának, az ország vezető pártjának bizalmára".

A "népi demokráciára" törő reakciófolyamata természetesen Mindszenty József hercegprímás volt, aki, Vásárhelyinél eltérően, soha nem szimpatizált a fasisztákkal, hanem azok börtönét is megismerte, mielőtt a Soros-emberek kínzókamrái elnyelték volna. (Magyarázat a Soros-kínzókamrákra: a Postabank 168 óra c. SZDSZ- és Soros-közeli hetilap dr. Csúcs Lászlóról – aki egyébként soha nem volt a MIÉP tagja – mint MIÉP-es rádiós alelnökéről cikkeznek, azaz, visszamenőleg társítja Csúcs Lászlót későbbi politikai rokonszenvével. Most az egyszer – olvasóink szórakoztatására – mi is kövessük ezt az aljas, retroaktív logikát, ezért írtunk Soros-féle kínzókamráról. Szemet szemért.) Vásárhelyi nagy napja 1949. február 6-a, amikor a Szabad Nép szinte teljes címlapját betöltő vezércikkben ünnepli a Mindszenty tárgyalást Egy legenda vége címen.

"És amikor a magyar hatóságok, a tárgyi bizonyítékok birtokában, végre értelmetlenül tették a demokrácia első számú ellenségét, akkor a nyugati propaganda, kardinálisok, olajmágnások, Labour Party-i (A Labour Party Munkáspártot jelent, melyet a Szabad Nép, hogy ne értse az olvasók nagy része, nem írta le magyarul. Mint ahogyan a "nemzeti szocializmus" szót is csak "náciként" használta, nehogy az eredeti

szóösszetétel gondolatokat ébresszen. A Soros-embereknek már akkor is szófétisük volt – L.I.) miniszterek, a Vatikán bevonásával hozzálátott, hogy régi politikai elképzelését megvalósítsa, hogy a leleplezett b?nös?l h?st és mártírt próbáljon faragni...Miért? Talán azért, mivel beismer? vallomása után b?nössége, a fasiszta múlt, a legitimista szervezkedés, a valutázás, kémkedés cáfolhatatlan és kétségbevonhatatlan tényé lett?”

Vásárhelyi szerint a hercegprímás szájalmas féreg:

“Egy szájalmas féreg, riadt gonosztev?, egy leleplezett Tartuffe áll a bíróság el?tt, aki sutbadobva elveit és céljait, csak eggyel tör?dik, hogy menthetné meg nyomorult életét. Megpróbál védekezni, tovább hazudozik, kibúvókat keres, b?ntársaira hárítja a felel?sséget...A közvélemény, minden jóézés? embert undorral és megvetéssel fordul el az emberi elaljasodásnak attól a szörny? gyalázatától, melyet Mindszenty testesít meg. Nem h?st – legfeljebb nyomorult b?nöz?t látnak benne.

De alapvet?en helytelen lenne magatartását egyszer?en a züllött, gyengejellem? b?nöz? lelki összeomlására visszavezetni. Mindszenty nem adhatott többet annál, mint ami lényege. Nem adhatott többet annál, mint amit egy rothadt, züllött, történelmileg túlhaladott osztály, a bukott magyar uralkodóosztály képvisel?je adhat. A reakció nem szül h?söket, legfeljebb nagystíl? kalandorokat, zsarnokokat, gonosztev?ket és gyilkosokat, kiknek igazi lényét hosszabb-rövidebb ideig magas méltóságok, bíborosi palást, tábornoki egyenruha és egyéb fényes küls?ségek eltakarhatják, kiknek hatalmát a burzsoázia er?szakszervezete ideig-óráig szentesítheti...Mindszenty magatartása ugyanolyan alantas volt, mint általában a vádlottak padján ül? valutaázóké, a fizetett ügynököké, a népkártev?ké és általában azoké, kiknek cselekvését nem a nép szeretete, a haladás szolgálata, az igazság ügye vezérli, hanem alantos és önz? személyi indulatok, a hatalom vágya, akik a reakció bels? romlottságának h? kifejez?iként válnak annak vezet?ivé.”

“Nemcsak a Wall Street épített Mindszentyre, a prímás is számított az amerikai monopolkapitalizmus támogatására, felajánlotta nekik országunk olaját, kincseit, csak hogy növelje kedvüket...Az USA budapesti követe bízta a kommunistaellenes pásztorlevelek kibocsátására s kért t?le gazdasági és politikai, s?t katonai kémjelentéseket..”

“A magyar demokrácia a Kisgazdapárt jobbszárnya, a Pfeiffer-párt, a jobboldali szociáldemokrácia felszámolása után újabb hatalmas gy?zelmet aratott az egyház palástja mögé rejt?z?, vallási köntösbe bujt klerikális reakcióra márt csapással. De e harc közben, a bizonyítékok tökegéb?l és a f?tárgyaláson elhangzott vallomásokból a magyar népünk legszélesebb rétegei betekintést nyerhettek az imperializmus boszorkánykonyhájába is, meggy?z?dhetek az ellene irányuló összeesküvés nemzetközi kiterjedtségér?l. Esztergom, a népellenes politika egyik bázisa, most kiesett a harcból. De Rómában és Washingtonban csak új alkalomra várnak azok, akik a dollárokat küldték, akikhez a kémjelentések futottak be, akik földünkre, gyárainkra, olajunkra pályáznak, akik meg akarják semmisíteni népünk szabadságát és függetlenségét. Ellenük és a legkülönböz?bb formákban felbukkanó magyarországi ügynökeik ellen fokoznunk kell a harcot.”

Fejezi be a mindenütt jobboldali, reakciós összeesküvést szimatoló Vásárhelyi vezércikkét azon hercegprímás ellen, akihez hasonló bíboros az újkori történelemben nem állt a magyar katolikus egyház élén. A cikk nyilván nem csak Vásárhelyi, de Rákosi, Ger? és Révai tetszését is elnyerte. És lehet – de ez természetesen pusztá spekuláció – hogy itt található annak lélektani magyarázata, hogy a mai SZDSZ miért a parlament egyetlen pártja, amely a Vatikánnal megkötött, Hornék – és így minden bizonnyal az SZDSZ – választási esélyeit feltétlenül megnövel? megállapodást oly nagy vehemenciával ellenzi.

Ennyit tehát egy szabályos sajtóterrorista portréjáról.

DEMOKRATA, 97. 6. 19.

* * *

KISS JÓZSEF – RÉGI ÁVÓ, MAI SZDSZ

Lovas István

Nem kell koreaiul olvasni ahhoz, hogy elképzeljük, milyen hangon írnak a phenjani lapok a most megkoronázott Kim II Dzsongról. Ízellít?ül elég, ha el?vesszük a Kritika c. havilap legutóbbi számát, amely a ? éves Vásárhelyi Miklóst, Soros budapesti f? emberét köszönti.

A bevezet? ünnepl? darabot Vásárhelyi egykori szabad népes kollégája, Kende Péter írta, akit a magyar napilapok hol történészként, hol szociológusként, hol politológusként azonosítanak cikkei alatt. Mind Vásárhelyir?l, mind Kendér?l a magyar sajtó teljes palettáját szemmel tartóknak meglehet?sen árnyalt ismeretei vannak. Az ellenzéki lapokból például képet kaphattak arról is, miként emlékezett meg Vásárhelyi meglehet?sen színes, fordulatokban b?velked?, a fasizmustól a kommunizmuson át a sorosizmushoz vezet? életér?l a Forbes c. amerikai üzleti szupermagazin, amelyet sem Soros, sem Vásárhelyi nem igyekezett perelni. Nyilván nem pénzhiány miatt. Hetilapunk pedig a közelmúltban, még a nyár derekán közölt b? szemelvényeket mind Vásárhelyi, mind Kende Szabad Népes cikkeib?l (és a bizarr triptichon harmadik tablójáról, Várkonyi Tiborról, aki a Vico-féle napilapjában most, október 8-án, végre felfedezte saját magában az egykori antikommunistát és a tiszta demokrácia el?harcosát). . Ahogyan a mindenható ÁVÓ-t még keményebb beavatkozásra, még nagyobb kegyetlenségre bíztatták. Vagy ahogyan Vásárhelyi Mindszenty kardinálist hol féregnek, hol riadt gonosztev?nek nevezte. Kende pedig Soros el?deir?l írt így: *És a newyorki Wall Streeten? Ott a nagy?ke firkászáié és a népámítóié a szó, akik arról üvöltöznek, hogy a háború "elkerülhetetlen".* A történész-szociológus-politológus-humanista Kendének szintén átsütött szeretete, Vásárhelyihez hasonlóan, a magyarok bíborosáért és a f?papságért általában: "Mindszenty háziapostolai az amerikai imperializmus magyarországi ügynökei", írta a nagy összeesküvés téóriákba vetett hitet osztó Vásárhelyivel egy véleményt vallva, "vesszent" kiáltva a meggyötört f?papra és en bloc a "klerikális reakcióra".

Nem elveszett id? a totális diktatúra dokumentumait olvasni. Legalábbis, aki meg akarja érteni az SZDSZ, holdudvara és a Soros-birodalom személyi kapcsolatait. A családi kapcsolatokat, amelyek Magyarországon – Pakisztánhoz hasonlóan – a politikai élet megértésének talán legfontosabb kulcsa. Hiszen az egykori ÁVÓ és a Szabad Nép személyi állománya a ma közélet egyfajta Ki kicsodája.

Kende Péter Egy kiapadhatatlan életkedv? jó barát címen írt mostani, kritikabeli köszönt?jében így "vall" (nem gumibotos fenyegetés mellett) Vásárhelyir?l és saját maga morális alapjairól: "Ezeket az érzékenységeket és morális követelményeket csakúgy, mint a racionális politikai cselekvésre vonatkozó igényeinket minden bizonnyal 'hazulról' hoztuk: ezekben a furcsa, fordulópontot képez? években azonban belülr?l kellett újratertemünk ?ket."

A Vásárhelyi születésnapját méltató cikkek sorában a következőt Haraszi Miklós, az SZDSZ valódi ideológiai keretlegénye írta és egy 10 évvel ezel?tt Vásárhelyir?l írt Konrád-idézettel indít: "A szabadság csak házi sütés? lehet. Az ajándékba kapott szabadság sem rossz, de nem az igazi. Tisztelet a korán kel? péknek. Ünnepelhessük nyolcvanévesen is."

Haraszi – aki a hatvanas években egy él? tömeggyilkos, Mao Ce-Tung néz?pontjából bírálta az érzése szerint nem eléggé tiszta helyi kommunizmust – az érzékenységét, morális követelményeit és racionális politikai cselekvésigényét szintén nyilván otthonról hozott Konrádot idézi, aki, mint ugyancsak hetilapunk annak idején kiderítette, a hetvenes évek elején a titkosrend?rségnek (és nem a pékségnek) adta fel kéziratát hatalmas kockázatok árán elrejt? rokonát. (Azt a Konrádot, aki nem is olyan régen külföldön azzal magyarázta a Charta mostani tétlenségét, mivel a polgári és emberi jogokat jelenleg nem veszélyezteti a kormány.)

De itt nem is a lakájok cikke (Litván György a soronkövetkez?, Haraszi utáni írás)az érdekes. Hanem egy szerény külsej? könyvecske, amely most ért el bennünket az ausztráliai Sydneyb?l. A könyv önéletrajz. Szerz?je Kiss József. Címe: ÁVO-s voltam, ÁVO-sok vertek.... A kiadó postacíme: P.O. Box 614. Fairfield, N.S.W. 2165. Ausztrália. A könyv ISBN száma: O 9588184 7 9.

Kiss József már meghalt. Életében Magyarországon valamilyen okból nem akadt kiadója. Egy naiv pillanatában Litván Györgyöt tisztelte meg a könyvének lényegét összefoglaló cikkének kéziratával, de Litván György történész Kísst nyomtatékosan eltanácsolta a cikk megjelentetését?l, mert az "a választások el?tt mérhetetlen károkat okozhat az SZDSZ-nek."

És most szemlézzünk a könyvb?l, attól a részt?l kezdve, amikor Kiss Józsefet, az ávóst, fels? parancsra lebuktatják.

"1949 június 7-én Princz Gyula kijött Décsi szobájából, kezembe adott egy cetlit és utasított, hogy menjek ki a

címre, az V. ker. Veres Pálné u. 24 alá, mert bejelentés érkezett, hogy onnan egy zsidó család a múlt heti alijával disszidált, pecsételjem le a lakást.

Elindultam és az el?térben találkoztam dr. Bauer Miklós (*Bauer Tamás SZDSZ-es képvisel? apja, jelenleg Eörsi Mátyas SZDSZ-es képvisel? ügyvédi irodájának partnere – A szerk.*) személyzeti vezet?vel, aki éppen Décsi szobájából jött ki. Az épületb?l kiérve ott ténfergett Erd?s Péter újságíró (*a magyar zenei élet kés?bbi kápója, Hankiss Elemér apósa – A szerk.*), akit Róna Tibor barátjaként az útlevélosztályról ismertem. Ahogy meglátott, felém jött és kitör? örömmel üdvözölt. Felszálltam a belváros felé tartó buszra, ? is felszállt. Kérdezte, hogy merre megyek. Mondtam, ott van párperces dolgom. Közölte, hogy ? is arra jön és együtt szálltunk le az Apponyi téren. Bementem a Veres Pálné utcán és elkísért egészen a Kaas Ivor utcáig. Közben pár közömbös mondatot váltottunk. A Kaas Ivor utca sarkán megállt, azt mondta, ha nem kell sokáig várni, megvár. Mondtam, hogy maximum 10 perc. Furcsának tartottam, hogy Erd?s Péter, akivel el?z?leg csupán kétszer-háromszor találkoztam, mint Róna látogatójával, hogy ilyen bizalmas, barátkozó magatartást tanusít irányomban, de aztán napirendre tértem a dolog fölött...Útközben a következőket kérdezte: 'hallottuk, hogy R.L. lebukott' /csak kezd?bet?t mondott, de tudtam, hogy Rajk Lászlót érti alatta/ és most az ÁVH elkapta ezeknek a szemeteknek a tőkét, köztük van az én f?nököm is. Major Frigyes egy csibész gazember, ha találkozol vele, rugdosd össze helyettem.'

Június 9-én – Erd?ssel való találkozásom után két napra – délel?tt kimentem a Gy?jt?be, Mindszenty bíboroshoz, mert a vele való kapcsolattartás az én reszortom volt."

Kiss ezután az Andrassy út 60-ba, az ÁVÓ f?hadiszállására megy, ahol Erd?s Péter "újságíró" is ott volt, vendégként. Kisst pedig ?rizetbe vették. "Décsi azt kérdezte t?lem, miért találkozom a jugoszlávokkal a Szabad Nép székházában és mit beszélek velük. Tiltakoztam, hogy amióta megsz?nt Brankovék biztosítása, én nem találkoztam egyikükkel sem, tehát nem is beszélhettem velük. Décsi erélyesen rámkiabált, ne tagadjam, mert ezek az elvtársak /Erd?sék/ nem hazudnak és nem az ujjukból szopták az értesítéseiket. Utasította Princzet, hogy vigyenek vissza és hallgasson ki alaposan, vegyenek fel jegyz?könyvet, ha nem adok rendes választ, verjenek meg.

Princz átadott Bánkuti Antal ÁVH-s ezredesnek, ? pedig elment ebédelni. Bánkuti elég rendes volt, megmutatta azt a földjelentést, amit Erd?s hozott be, de Vásárhelyi Miklós írt Péter Gábornak címezve:

A följelentés szövege az alábbi volt:

SZABAD NÉP

Budapest, 1949. VI. 8.

Péter Gábor altábornagy elvtársnak

Tisztelt Altábornagy elvtárs!

Tudomásomra jutott, hogy egy Kiss József nev? – magát az ÁVH tisztjének kiadó – egyén szoros kapcsolatot tart fenn titóista ügynökökkel. Szerkeszt?ségünkben pedig újságíró ismer?sei körében pártellenes, valótlan híreket terjeszt.

T?rhetetlen, hogy az élesed? osztályharc jelenlegi szakaszában ilyen egyének büntetlenül tevékenykedhetnek.

Tisztelettel:

Vásárhelyi Miklós

Bánkuti azzal kezdte, hogy megkérdezte, honnan ismerem Vásárhelyit. Égre-földre esküdöztem, hogy a nevét is csak az újságokból ismerem, soha nem is láttam, azt sem tudom, hogy néz ki, még azon a párnapon sem voltam jelen, ahol ? volt az el?adó...

Másnap felvittek a második emelet egyik udvari szobájába, amelynek az ablakain légópapír volt. Ott vártam 10 percig, amikor megjelent dr. Bauer Miklós ÁVH-s ezredes és Pet? László ÁVH-s százados (*Pet? Iván apja, a "kárpitós" – A szerk.*), mindkett? kezében gumibottal.

Kérdéseket tettek föl, mit árultam el az ÁVH szervezeti felépítéséb?l Brankovnak, kiknek adott Weler útlevelet, honnan van annyi pénze Princznek, hogy rendszeresen dáridózik a csoportjával, miért nem jelentettem Brankov tevékenységét a kíséret ideje alatt. E legutóbbi kérdésre azt feleltem, hogy Brankovot minden héten kétszer felkísértem Farkas Mihályhoz, hogy ott megkapja a Tito-ellenes agitáció anyagát és én csak az el?szobáig jutottam el. De hiába mondtam bármit, hiába tiltakoztam, herémet verték gumibottal. Válaszaim tulajdonképpen nem is érdekelte ?ket, a kérdések is úgy hangzottak, mint aminek nincs jelent?sége, csak egy volt a cél, hogy lebuktsanak és kiadósan megverjenek. A talpalás folytán a cip?met nem tudtam felhúzni...

Megfogadtam, ha élve kikerülök, akkor azokat az embereket – Erd?s, Vásárhelyi, Bauer, Pet?, Décsi, – akik részesei és okozói voltak a letartóztatásomnak és megverésemnek, bármilyen módon, de megölöm.."

Princz Gyula egy alkalommal Kiss Józsefnek, már szabadulása után, ezt mondta: "Bent a Hatóságnál a beavatottak tudták, hogy Erd?s Péter újságíró be van építve és 'azsizik' (provokátor). A Te lebukásodat nem lehetett kibekkelni, nekünk csak annyi volt a szerepünk, hogy egy fiktív címre kiküldjünk, a többit elvégezte Erd?s."

A 126. oldalon néhány szó a média embereir?l:

"Nagyon bántotta (*Pálffyánét – A szerk.*), hogy volt ÁHV-sok újságoknál, TV-nél és más fontosabb helyeken vannak és kritizálják a régi dolgokat, mintha ?k jelen sem lettek volna."

Kiss 1978 szeptemberében felhívja Vásárhelyit és felel?sségre vonja, amiért feljelentette. Vásárhelyi tagad. Kiss erre ezt mondja:

"Akkor, hogy leegyszer?sítsük a témát, beolvasom Önnek a följelentés szövegét. Ugyanis a följelentés szövegét Bánkuti Antal ÁVH-s ezredes leírta és ideadta, egyébként is, amikor a jegyz?könyvet fölvette, megmutatta a feljelentést és annak minden sora az agyamba vés?dőtt. Ezt az írásos följelentést, ami Péter Gábornak volt címezve, Ön Erd?s Péter újságíró barátjával küldte el és Décsi Gyula ÁVH-s alezredesnél ? igazolta az azonosságomat.

Vásárhelyi ezután is tiltakozott, de már nem volt olyan magabiztos."

Kiss ezt ajánlja neki: "Hogy emlékeit felfrissitse, beszéljen Erd?ssel és majd pár nap múlva újra hívom.

Pár nap múlva felhívtam, bemutatkoztam és rögtön így kezdte:

'Kiss úr, beszéltem Erd?ssel, hát nem egészen úgy van, ahogy Ön beállítja...

Azt feleltem:

Én sehogy sem állítottam be a dolgot, csupán a tényt közöltem, hogy Ön volt a feljelent? és azzal, hogy Erd?ssel való beszélgetés után így nyilatkozik, azt jelenti, hogy mégis volt valamiféle feljelentés..."

A 134. oldalon ez olvasható:

"Felhívtam a másik tanújelöltemet, Décsi Gyulát, a volt ÁVH-s alezredest, aki az Akadémiai Kiadó Alkotmány utcai részlegénél dolgozott. Nála ugyanúgy jelentkeztem, mint Vásárhelyinél, vagyis hogy tanúnak szeretném felkérni a kies? munkaid?m igazolásához.

Ugyanúgy kezdte, ahogy Vásárhelyi:

– De öregem, hogy tudok neked ebben segíteni?

– Gyula, hát te internáltál.

– Egy pillanat öregem, legalább négyezer embert vettem ?rizetbe vagy internáltam, mondj valami közelít?t.

– Gyula, behivattál a szobába Princzzel együtt, ott ült a fotelben Erdős Péter...

Tovább nem engedte folytatni.

– Öregem, ne mondd tovább. Már emlékszem. A Vásárhelyi-féle földjelentést hozta be Erdős.”

Amikor Litván György elolvasta Kiss József visszaemlékezésének kéziratát, és Varga László történész azt mondta, ő igen jól ismerik Vásárhelyit és nem hiszik, hogy Vásárhelyi volt a feljelentő.

“A Déryné cukrászdában elmondtam a barátomnak, és akkor Lay is és Bolgár is azt mondták, természetes, hogy Litvánék így állnak hozzá, hisz Vásárhelyi a SOROS Alapítvány kurátora és ő azok között vannak, akiket az Alapítvány támogat. De miután az én ‘dolgozatom’ csak Vásárhelyi feljelentésével és Bauer-Peter sötét szerepével együtt komplett, félretettem a naplóról.”

Kiss Józsefet mindenki le akarja beszélni a könyv írásáról.

“Más okból, Bárd Karcsi – aki egy ügyvédi irodában dolgozik Bauerral – is lebeszél és mosolyogva mondat: ‘Józsikám, én ismerlek Téged régóta, Te ezt nem teszed meg, csak fenyeget?’ Azt feleletem: ‘Karcsikám, hát engem vertek meg ezek a szemetek, igaz már nagyjából ügyemet belepte az emlékezés köde, de mostanában újból elvettem a témát, mert közeledésemre a reagálás nem történik, pedig semmi mást nem akartam tőlük, csupán arra vártam feleletet, hogy Vásárhelyi Miklós miért írt ellenem földjelentést. Baueréktől meg azt akartam megtudni, miért szervezték még az én lebukásomat. Miért vertek órákig?”

Befejezésül még egy idézet Kende Péter Vásárhelyi méltatásából az októberi Kritikából:

“Depressziósoknak, kishitűeknek, életuntaknak és egyéb megkeseredetteknek teljes felelősséggel tudok ajánlani egy gyógymodot: töltsenek egy fél napot a Vásárhelyi család három nemzedékének társaságában. (Orvosi vényre megismételhet?) A hatás nem fog elmaradni. S ez ugyan tréfának hangzik, de csöppet sem az: hűsünk töretlen nyolcvan éve minden bizonnyal a családnak adott, s tőle kapott impulzusoknak is köszönhet?”

Igen, Kendének igaza van: itt van a konzervatív kapocs: apák és gyermekeik között. Csak ő impulzusoknak nevezi. A MATÁV egzakt módon még mérni is tudná.

DEMOKRATA, 97. 10. 09.

[1] A Forbes-cikk nyomán figyelt fel a magyarországi Soros alapítványra egy svéd újságíró, aki, itteni anyaggyűjtése után, a svéd rádióban április 15-én adta le az alapítvánnyal szemben kritikus anyagát. A mősor és a sugárzott információk olyannyira váratlanul érte a svédeket, hogy a liberális Dagens Nyheter c. napilap április 17-én a svédesen unalmas “Bonyolult kép egy bonyolult problémáról” című cikkében foglalkozott azzal, ami a rádióműsorban elhangzott.

www.lovasistvan.hu

Tisztelt olvasók!

Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkkal" a **Flag Polgári Magazin** Twitter oldalát a következő címen: <https://twitter.com/syracuse73>. illetve a Facebook oldalát pedig az alábbi címen: <https://www.facebook.com/flagmagazin>

- Minden "lájk számít, segíti a magazin működését!

Köszönettel és barátsággal!

www.flagmagazin.hu

DR. DRÁBIK JÁNOS
100 ÉVVEL TRIANON UTÁN
DVD A trianoni gyalázaatról tabumentesen

„Egy film amelyet minden
magyarnak látnia kell”

Ajánló
